

S'aficionaren a la fotografia abans de ser mestres

El Col·legi d'Advocats de les Illes Balears presenta una mostra de fotografies amb els drets humans com a *leit motiv*. Els ciutadans es reconverteixen així en aficionats de la fotografia. Uns condició, a la fi, per la qual tots els mestres passaren algun pic

Solidaris

Text: **Ander Zurimendi**

PALMA Molt ha plogut d'ençà que Agustí Centelles tingué la seva vella Leica de 35 mm, càmera puntera de la dècada dels anys 30, i fotografia la Barcelona republicana.

Encara més des que el precursor de l'enfocament, Henri Cartier Bresson, començà a captar l'efímer instant de vida de les imatges. Només són dos exemples, perduts en la història de la fotografia escrita en blanc i negre, els que seguiren el surrealista Man Ray, *guerracivistes* com Robert Capa i Gerda Taro i, perquè no, els actuals Bru Rovira i Sofia Moro.

Tanmateix, passi el temps que passi, avui i demà, sempre tindran una característica en comú: el seu origen de fotògraf aficionat.

Així s'han d'entendre els esforços dels participants a la II Mostra de fotografia del Col·legi d'Advocats de les Illes Balears. Sense voler equiparar els participants del concurs amb els mestres abans esmentats, tots ells basen el seu treball en una mescla de com-

promís per allò mostrat i un cert gust per l'estètica. Les 84 fotografies seleccionades a la mostra així ho confirmen.

Totes estaven cridades a revelar la realitat dels drets humans. Aquí i ara. Per això, els temes tractats componen una miscel·lània multicultural.

Jaime Andrés Planas Janer presentà la imatge *Igualtat*. Les mans, a contrallum, formen el cèlebre triangle que les dones feministes alcen al vent en dia de manifestació. "Havia pensat a fotografiar les mans blanques de la pau, però vaig optar per fer alguna cosa dife-

MIQUEL ANGEL MARIA
www.miquelmaria.cat

Art i part

El passat novembre, el Col·legi d'Advocats va dur a Palma la caravana-exposició *Amb tot el dret del món*, un muntatge profundament impactant que denunciava el patiment de les víctimes dels atemptats contra els drets humans. Aquella exposició contenia un missatge inequívoc: davant la injustícia flagrant i manifesta, no és èticament lícit que ningú no se situï en una posició d'observador imparcial, com si la perspectiva de la víctima i la del torturador fossin igualment respectables.

Aquests dies, novament, el mateix col·legi ens brinda l'oportunitat de veure una exposició de fotografies que posen rostre a les lluites i als neguits per la justícia i la igualtat dels homes i dones del nostre temps a qui els ha tocat la pitjor part del pastís del benestar, escàs i mal re-

Davant la injustícia no és lícit que ningú no se situï en situació d'observador imparcial

partit.

Doncs mirau, ara que sentim tantes crides a favor de l'asèpsia i la imparcialitat dels professionals de la justícia -sovint per boca dels quies del neolític els havien tingut com el braç executor de la seva llei-, pens que està molt bé que els advocats adoptin una actitud crítica i compromesa i que ens facin arribar la seva opció per la defensa dels drets humans i la solidaritat a través de l'art. D'una manera visual i lúdica ens ajuden a entendre allò que diu Terry Eagleton: que l'objectivitat i la parcialitat són aliades i no rivals, perquè només aquells que coneixen prou bé les calamitats poden ser suficientment lliures d'il·lusions i interessos creats per tenir el coratge de combatre-les.

el seu fill. Ara bé: som davant una foto preparada, no real.

rent", explica Planas Janer.

"Èrem a casa d'un amic, aquí a Palma, i canviant els balanços de blanc, aconseguírem aquesta tonalitat". Tal vegada el rosa de la figura a la t t perdi, algun dia proper, el motiu de la seva existència.

Consuelo Bezares també utilitzà ca seva com a estudi fotogràfic. De fet, el nin que mostra la imatge és

La integració dels immigrants és una de les temàtiques que més pics ha estat retratada

Les conseqüències que la violència de gènere susciten en els nins petits ha sorprès ampliament

Què vol dir això? Que el nin de quatre anys i les mans tapant-li les orelles no sentia les baralles dels seus progenitors. "Els nins neixen amb innocència, amb una alegria innata", explica Consuelo Bezares, "però els adults els la destrueixim".

No cridis, papà és el títol i diàleg inexistent del fotograma.

Bezares es refereix d'aquesta manera a la violència masclista contra les dones. Per ventura, una de les lacres més sagnants d'aquesta societat. "M'impacta

moltíssim aquest tipus de violència. I els infants, tot i que siguin petits, s'adonen clarament que està succeint una cosa horrible", explica.

Un altre de les participants, Ana Pilar López, també remarca la gravetat de la violència de gènere. "Almanco, les lleis cada vegada són més dures", afegeix. I és que el seu passa per ser un missatge en positiu. Ella presenta *Un pas més*, fotografia del lent caminar dels drets humans.

Una metàfora "per dir que caminen cap endavant, que no farem passes cap enrere". El lleu matís, però, és que els peus que Ana Pilar fotografia són negres. "Ara per ara, el problema de la immigració és terrible: gent que mor pel camí quan l'única cosa que vol són recursos per sobreviure", diu amb veu resignada.

"És un tema que ha fugit de les mans, descontrolat; una pena", descriu Ana Pilar. I d'un esperançador optimisme torna al seu contrari. "Les passes són com de nadó, massa curtes, massa lentes". O sigui que cal trepitjar l'accelerador, si bé la direcció ja és correcta.

No ho té tan clar David Pérez, que viatjà el passat novembre a Tunísia. "Pràcticament, el motiu era fotografiar el país", aclareix.

Un dels tants instants que captà és el d'un tren, "el dragó vermell", perseguit per una colla d'infants amb aire famolenc. La *Cursa diària*. "Em va sobtar molt que nins tan petits fessin això per tal de demanar doblers als turistes", explica amb perspectiva, "ja que, a la fi, implica que tenen un nivell de vida ínfim".

Però la pobresa també té rostre a Mallorca. Com ara a l'aeroport de Son Sant Joan mateix. *El retorn* és la captivadora imatge que tragué Álvaro Pérez dels viatgers aeris. Descriu l'escena així: "Estava tranquil·lament a l'aeroport i vaig veure aquest grup, que se n'anava a un país de l'est". Retornaven a les arrels.

"Igual que la gent d'aquí emigrà en els 50 i 60, ara ho fan uns altres". El *quid* de la qüestió, però, és invariable.

Ja sigui en 'blanc i negre' o color, amb càmera Leica o amb Reflex digital, la realitat espera allà fora a ser fotografiada. •

